

FARSKÝ LIST

3. február - 9. február 2025, číslo 584

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

MISIUNÁ POVAHA CIRKVI

Dnes začnime tým, že si prečítame 17. bod *Lumen gentium* tak, ako je: „Ako Otec poslal Syna, tak aj on poslal apoštolov (porov. Jn 20, 21) a povedal im: „Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 18 – 20). Cirkev prijala od apoštolov tento Kristov slávnostný príkaz ohlasovať spasiteľnú pravdu, aby ho plnila až po samý kraj sveta (porov. Sk 1, 8). Vzťahuje teda na seba slová apoštola: „Beda mi, keby som evanjelium nehlásal“ (1 Kor 9, 16). Preto neprestajne posielala misionárov, kým sa nové cirkvi dokonale neustália a kým aj ony samy neprevezmú úlohu pokračovať v hlásaní evanjelia. Duch Svätý ju totiž podnecuje spolupracovať na uskutočňovaní Božieho rozhodnutia, ktorým bol Kristus ustanovený za základ spásy pre celý svet. Hlásaním evanjelia Cirkev privádza všetkých, ktorí ju počúvajú, k viere a jej vyznávaniu, pripravuje ich na krst, oslobodzuje ich z otroctva bludu a privetľuje ich ku Kristovi, aby v ňom láskou rástli až k plnosti. Cirkev sa pritom pričiňuje o to, aby čokoľvek dobré, čo sa nachádza v ľudských mysliach a srdciach alebo v národných zvykoch a kultúrach, nielenže nezahynulo, ale aj ozdravelo, povznieslo sa a dozrelo na Božiu slávu, na zahanbenie zlého ducha a na šťastie človeka. Povinnosť šíriť vieru podľa svojich možností viaže každého Kristovho učeníka. Avšak hoci krstiť tých, ktorí uverili, môže ktokoľvek, predsa iba kňaz môže dokončiť výstavbu tela eucharistickou obetou a tak plniť Božie slovo vyjadrené cez proroka: „Lebo od východu slnka až po západ je veľké moje meno medzi národmi a na každom mieste budú obetovať, budú prinášať môjmu menu čistú obetu“ (Mal 1, 11). A tak sa Cirkev zároveň modlí i pracuje, aby sa celé ľudstvo stalo Božím ľudom, Pánovým telom a chrámom Svätého Ducha, a aby sa v Kristovi, ktorý je hlavou všetkých, vzdávala Stvoriteľovi a Otcovi vesmíru všetka česť a sláva.“ (LG 17). Ako hovorí kanadský kňaz James Mallone, ani nie, že by Cirkev mala poslanie, ale skôr je tu poslanie, misia, kvôli ktorej bola Kristom vytvorená Cirkev. A tým poslaním je, ako sme už počuli v dnešnom úvode úryvku z Písma, aby boli všetci ľudia na svete spasení. Preto je

Cirkev v samej svojej povahe misionárska úplne rovnako, ako je dopravný podnik zameraný na prepravu ľudí autobusmi alebo univerzita na vyučovanie študentov. Ja viem, že to tak nevyzerá a že normálne sa nám Cirkev javí skôr ako uzavretá parta ľudí, ktorí v nedeľu chodia do kostola, veria v Pána Boha a modlia sa, o zvyšok sveta a jeho spásu sa nestarajú, ale to je čosi nenormálne, neprirodzené! Tak neprirodzené, ako keby sa šoféri dopravného podniku alebo profesori na univerzite len schádzali na firemných večierkoch a mysleli by si, že tým naplnili svoje poslanie dopravcov či profesorov! Absurdná predstava, že? Preto aj súčasný pápež opakuje, že katolík, to je učeník misionár a ak ktoréhoľvek z toho chýba, nie je možné sa za kresťana a katolíka považovať! Lenže prečo to tak je? Je pravda, že „Boh je láska“ (1 Jn 4, 16). V tejto láske „Boh zmieril svet so sebou a nepočítal ľuďom ich hriechy“ (2 Kor 5, 19). A „chce, aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu“ (1 Tim 2, 4). Lenže ak to tak chce, prečo to teda neurobí sám? Má milióny možností: anjeli lietajúci oblohou a ohlasujúci Evanjelium, ohniví Písmená na nebi, ba môže hovoriť priamo v hlave každého človeka, môže... môže čokoľvek. Prečo, načo teda potrebuje nás? Pravda je, že nepotrebuje – o nič viac, než keď otec v garáži čosi majstruje a nechá, aby niečo z toho urobil jeho malý synček, ktorý sa prizerá a ktorý sa od neho učí. Otec to nepotrebuje, ale jeho syn áno. A tak otec nechá, aby to, čo môže, urobil jeho synček. Kvôli nemu. S nami a s Bohom je to podobné. Čo znamená byť spaseným? „Keďže jednorodený Boží Syn chcel, aby sme mali účasť na jeho božstve, prijal našu prirodzenosť, stal sa človekom, aby ľudí urobil bohmi.“ (KKC 460). Čo znamená byť zbožštený a stať sa bohom? Nie azda stať sa vo všetkom Bohu úplne podobným? „Keď sa on zjaví, budeme mu podobní“ (1 Jn 3, 2), hovorí Písmo. Ako sa ale môžeme stať Bohu podobnými? „Napodobňujte Boha ako milované deti“ (Ef 5, 1). Učte sa byť vo všetkom, ako On. Aj v Jeho láske? Určite! „Budte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6, 36), prikazuje Ježiš, dokonca „milujte [aj] svojich nepriateľov...! Tak bude vaša odmena veľká a budete synmi Najvyššieho“ (Lk 6, 35), lebo Mu budete skutočne podobní! A zahrňa toto milosrdenstvo, táto láska aj Božiu túžbu, aby boli

všetci ľudia spasení? Nepochybne! Určite! Ako by ste mohli milovať, skutočne milovať ako Boh, všetkých ľudí, dokonca aj zlych a nepriateľov, byť milosrdní ako Otec – a netúžiť po tom jedinom, na čom nakoniec záleží, a to aby poznali Boha a prijali Dar zbožštenia, spásu, žili ako my tým istým nádherným, slobodným a plným životom? To predsa nejde! Ak by sme v sebe túto lásku a túto túžbu nemali – potom nie sme ako Boh. A potom, počúvajte dobre, ani sami nedokážeme tento nádherný nový život žiť! Viete prečo? Ján to vysvetľuje, keď hovorí: „Boha nikto nikdy nevidel; ale keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás a jeho láska v nás je dokonalá. A že ostávame v ňom a on v nás, poznávame podľa toho, že nám dal zo svojho Ducha. My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti.“ (1 Jn 4, 12-13; 3, 14). Všimli sme si? Ak milujeme ako Boh, sme v Bohu a Boh je v nás a sme aj sami plní Jeho Ducha a Jeho Života. Ak ale nemilujeme, potom ostávame v smrti. Niet v nás Božieho Ducha, niet v nás Božieho Života, naše „kresťanstvo“ nefunguje a stáva sa len akýmsi mŕtvym zákonom a súborom pravidiel: toto urob, toto zachovaj, tamto maj na poriadku, hento splň... Nie div, že štatisticky 90% pokrstených sa na túto verziu pakresťanstva, bežne u nás „praktizovanú“, srdečne a zvysoka vykašľalo. Komu by sa páčil nejaký mŕtvý zákon? Je to ako začarovaný kruh: Ak nežijem Boží Život a nie som plný Ducha, nemám v sebe ani túžbu hlásať Evanjelium, veď ani veľmi nemám čo. A naopak, ak nehlásam Evanjelium a nezasvätil som svoje sily spásu všetkých ľudí (ako inde hovorí Koncil), nie som v Bohu a nie je vo mne Boží Život ani Boží Duch. Ako z toho von? No, jednoducho: Láska je na začiatku rozhodnutie a čin. Ísť a začať konať. Prerušit tak tento bludný kruh! UVAŽUJEME Všimnime si najprv Ježiša. Hovorí: „Čo robí Otec, to robí podobne aj Syn. Veď Otec miluje Syna a ukazuje mu všetko, čo sám robí.“ (Jn 5, 19-20). Otec by mohol aj sám hlásať Evanjelium – ale ako by mohol Syn byť synom, keby nemohol konať to, čo Otec? A tak „Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve.“ (Mt 4, 23). Zďaleka ako človek neoslovil všetkých ľudí na celom svete, len malú hrstku. Ani nemal moc obrátiť ich a všetkých presvedčiť, sám hovorí, že „nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepritiahne Otec, ktorý ma poslal“ (Jn 6, 44). Ale koná, čo koná, pretože je Syn Otca a toto konanie je Mu tak prirodzené, ako dýchanie! Práve preto, že je Synom! Podobne posielal učeníkov, ako čítame, že „si Pán vyvolil iných sedemdesiatich dvoch a po dvoch ich poslal pred sebou do každého mesta a na každé

miesto, kam sa sám chystal ísť“ (Lk 10, 1). Ešte neboli plní Božieho Života ani na nich nezostúpil Duch. Ale išli, konali, milovali vôľou a skutkom – a tak otvorili dvere tomu, aby ich Duch a Boží Život naplnili, pretože keď oni vošli takto láskou do Boha, On vošiel do nich, aby bol v nich! Toto je návod a riešenie aj pre nás! Koncil nám dnes pripomenul ešte jednu vec: Ohlasovanie Evanjelia musí pokračovať tým, že človeka, ktorý je „pritiahnutý Otcom“ a prijme naše slovo i naše osobné svedectvo, je privedený do spoločenstva Božieho ľudu, ktorým je Cirkev a v nej farnosť. Tu potom prechádza katechézou, katechumenátom, až kým jeho obrátenie a začlenenie sa do Cirkvi nedosiahnu svoju zrelosť. ÚLOHA LAIKOV je hlavne toto prvotné ohlasovanie, „hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod“ (2 Tim 4, 2), hovorí Pavol. Hlásaj a nestaraj sa, koľkých na tvoje slovo „pritiahne Otec“, to je Jeho starosť, dotknúť sa srdca. „Ty chod’ a zvestuj Božie kráľovstvo“ (Lk 9, 60) – nie preto, že očakávaš úspech a výsledky, ale preto, že si syn, dcéra Boha, že je to vec tvojej lásky, toho, čím si, pretože inak jednoducho nemôžeš! ÚLOHA KŇAZOV je potom hlavne napomáhať vytvárať toto spoločenstvo farnosti, vyučovať tých, ktorí doň prídu a nakoniec ho posväcovať a tak ho završovať Kristovými sviatosťami, ktoré nás zbožšťujú. Samozrejme, aj kňaz ohlasuje Evanjelium a zasa laici môžu slúžiť ako animátori, katechéti a pod. **HIERARCHICKÉ USPORIADANIE CIRKVI ... alebo o Rímskom biskupovi, o dôležitosti jednoty a o tom, ako ju Kristus navonok a úplne „blbvozderne“ zabezpečil.** O jednote by sme mohli hovoriť a v Písme čítať ešte mnoho, od Ježišovho príkazu „aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal“ (Jn 17, 21) až po Jánov smútok nad tými, ktorí túto jednotu opustili, pretože „vystúpilo mnoho antikristov. Z toho poznávame, že je tu posledná hodina. Spomedzi nás vyšli, ale neboli z nás. Lebo keby boli z nás, boli by zostali s nami. No malo sa ukázať, že tí všetci nie sú z nás“ (1 Jn 2, 18-19). Ako ale spoznať, s istotou určiť, kto je tými „nami“? Veď každá sekta dnes tvrdí, že ona je tou pravou Cirkvou Kristovou – a navzájom sa medzi sebou obviňujú, že to tí druhí a ostatní opustili pravdu, prinajmenšom v niečom! Kým Kristus žil na tejto zemi, bolo to vcelku ľahké. Ako hovorí On sám, „kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje“ (Mt 12, 30). Boh bol viditeľne prítomný na zemi. Ak ste tomu uverili, potom bolo už veľmi ľahké určiť, či s Ním sme alebo nie sme, bolo ľahké vidieť, kde je, aby sme mohli za Ním ísť, počúvať Ho, nasledovať, byť s Ním.

Lenže čo po Jeho odchode? Ježiš sám dal na toto odpoveď, keď ustanovil Dvanástich, aby pokračovali v tom, čo On na zemi osobne začal: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás." Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: "Prijmite Svätého Ducha. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané." (Jn 20, 21-23). A znova: „Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali. Ježiš pristúpil k nim a povedal im: "Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta." (Mt 28, 16-20). Ale aby sa zachovala tá jedna a dokonalá jednota, do ktorej nás prišiel pvolať, spomedzi nich ustanovil len jedného za svojho osobného nástupcu. On, ktorý o Sebe hovorí: „Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznám mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce. Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohoto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier." (Jn 10, 14-16) teraz poveruje jedného, Petra, aby sa postavil na Jeho miesto ako Jeho námestník a aby viditeľne na zemi v Jeho Mene pokračoval v tejto Jeho službe Pastiera: „Ježiš sa opýtal Šimona Petra: "Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?" Odpovedal mu: "Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád." Ježiš mu povedal: "Pas moje baránky." Opýtal sa ho aj druhý raz: "Šimon, syn Jánov, miluješ ma?" On mu odpovedal: "Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád." Ježiš mu povedal: "Pas moje ovce!" Pýtal sa ho tretí raz: "Šimon, syn Jánov, máš ma rád?" Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: "Máš ma rád?", a povedal mu: "Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád." Ježiš mu povedal: "Pas moje ovce!" (Jn 21, 15-17). Jasnejšie to povedať už nemohol. Dnes teda vládne tá istá jasnosť a istota, ako v dobe Krista na zemi: Ubi Petrus, ibi Ecclesia, kde je Peter, tam je Cirkev, tam je Kristus, tam je Spása, hovorili, verili a vyznávali kresťania od nepamäti. Chceš ísť za Kristom? Chceš žiť s Kristom, ba viac, byť Kristom, Jeho Telom? Kde je Peter, tam je Jeho Cirkvi, Jeho Telo! Všetko je úplne jasné, viditeľné, hmatateľné, jasné každému, úplne každému. Boh sa postaral, aby každý, kto túži a chce žiť s Ním, mal vo veci úplne jasno a aby neboli žiadne pochybnosti: „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude

rozviazané v nebi. Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som poslal za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov." (Mt 16, 18-19; Lk 22, 31-32). Scott Hahn, ešte keď slúžil ako nekatolícky protestantský pastor, píše, k čomu ho doviedlo štúdium Písma: „Zmluva s Noemom zahŕňala celú rodinu aj so služobníctvom a s domácnosťou, zmluva s Abrahámom bola vytvorená na základe rodinného kmeňa, zmluva s Mojžišom už zahŕňala dvanásť kmeňov, ktoré sa spojili do rodiny jedného národa, zmluva s Dávidom ustanovila Izrael ako rodinu jedného kráľovského národa. Nakoniec Kristus ustanovil Novú zmluvu, rozšírenú po celom svete, zahŕňajúcu všetky národy, nielen Židov, ktoré vytvorili všeobecnú (z gréckeho katholikos) Božiu rodinu. Študenti boli rozrušení a nadšení - celá Biblia tým pre nich nadobúdala zmysel. Jeden študent sa ma opýtal: „Ako asi by táto celosvetová rodina mala vyzerať?" Nakreslil som na tabuľu veľkú pyramídu a vysvetľoval: „Mala by vyzerať ako veľká rozvetvená rodina, pokrývajúca celý svet. Na každej jej úrovni by mali byť osoby v role otcov, ktoré majú od Boha poslanie byť nositeľmi jeho lásky a naplňovať jeho zákon medzi Božími deťmi." Ďalší z mojich študentov, ktorý bol katolík, to nahlas komentoval slovami: „Tá pyramída dosť pripomína Katolícku cirkev s pápežom na vrchole." Presne takto to Boh premyslel a ustanovil. Toto sú dejiny Spásy – a tou spásou je Cirkev, Telo Kristovo (Kol 1, 18), Kristova Nevesta a Manželka (Ef 5, 32), ktorá je Nebeským Jeruzalemom, do ktorého nás všetkých Boh zvoľáva (Zjv 21, 9n). UVAŽUJEME: Mimo Cirkvi nielo spásy, hovorili kresťania takisto od samého počiatku. Už vieme prečo: Ona tou spásou je, Božou Rodinou. Jednou, jedinou – a viditeľným základom tejto jednoty je z ustanovenia Boha vždy niekto konkrétny: Abrahám a potomkovia. Mojžiš a nástupcovia. Dávid a nástupcovia. Peter a nástupcovia. Takto to opakuje aj Koncil: „Ježiš Kristus, večný Pastier, založil svätú Cirkev, poslal apoštolov, ako on sám bol poslaný Otcou (porov. Jn 20, 21), a chcel, aby ich nástupcovia, totiž biskupi, boli v jeho Cirkvi pastiermi až do skončenia vekov. Aby však episkopát bol len jeden a jednotný, postavil na čelo ostatných apoštolov blahoslaveného Petra a v ňom ustanovil večný, viditeľný princíp a základ jednoty viery i spoločenstva." (LG 18). Katechizmus potom dopĺňa: „Putujúca Cirkev je nevyhnutne potrebná na spásu. Lebo len Kristus, ktorý sa nám stáva prítomným vo svojom tele, ktorým je Cirkev, je prostredníkom a cestou k spásu. Keď však výslovne zdôraznil

nevyhnutnú potrebu viery a krstu, tým súčasne potvrdil nevyhnutnú potrebu Cirkvi, do ktorej ľudia vstupujú krstom akoby cez bránu. Preto by sa nemohli spasíť tí ľudia, ktorí by vedeli, že Katolícku cirkev založil Boh skrze Ježiša Krista ako nevyhnutne potrebnú, a predsa by nechceli do nej vstúpiť alebo v nej vytrvať.“ (KKC 846). Sú mnohí, ktorí takto úprimne – oklamaní, alebo z nevedomosti – sa snažia žiť Evanjelium mimo tejto Jednoty. Ježiš hovorí, že „toho, kto prichádza ku mne, neodoženiem“ (Jn 6, 37) a preto „tí, čo bez vlastnej viny nepoznajú Kristovo evanjelium a jeho Cirkev, ale s úprimným srdcom hľadajú Boha a pod vplyvom

milosti sa snažia skutkami plniť jeho vôľu, poznanú hlasom svedomia, môžu dosiahnuť večnú spásu.“ (KKC 847). Ale je to smutný život – veď často iba veria v to, čo my už môžeme v Cirkvi v Kristovi žiť a zakúšať: moc Jeho Ducha a nádheru Jeho Večného Života. Žíme teda v Kristovi teraz, aby sme v ňom mohli ostať aj potom, v Sláve Jeho i nášho Otca. A ďakujem Bohu, že môžeme všetky tieto veľké a krásne veci nielen veriť, ale už teraz žiť, veď v Cirkvi nás Otec „vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna“ (Kol 1, 13), už teraz a tu! Amen!

	Čičava	Komárany	Memík
Po 3.2.	<i>Svätý a spravodlivý Simeon Bohoprijemca a prorokyňa Anna</i>		
	17.30 +Ján, Štefan, Mária (r.Hricová)		
Ut 4.2.	<i>Prepodobný otec Izidor Peluzijský</i>		
		16.00 <i>spoveď</i> 17.30 +Anna (r.Guláková)	
St 5.2.	<i>Svätá mučienica Agáta</i>		
			16.30 <i>spoveď</i> 17.30 +Alžbeta (r.Gerová)
Št 6.2.	<i>Prepodobný otec Bukoľ, svätý hieromučeník Silván a spoločníci</i>		
	16.00 <i>spoveď</i> 17.30 +Emília (r.Stašková)		
Pi 7.2.	<i>Prepodobný otec Partenios, lampsacký biskup</i>		<i>Zdržanlivosť od mäsa</i>
	8.15 *ZBP ruženec		
So 8.2.	<i>Svätý veľkomučeník Teodor Stratilát, svätý prorok Zachariáš</i>		
		18.00 <i>Veľká večiereň</i>	
Ne 9.2.	<i>Nedela o mýtníkovi a farizejovi</i> <i>Zakončenie sviatku Stretnutia Pána</i>		<i>Zbierka: Podporný fond</i>
	9.15 *ZBP Ján (r.Štovková) *ZBP Anna s rod. (r.Antušová)	7.30 *ZBP Mária, Pavol, Peter, Kamil (r.Boháčová)	11.00 *za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete.

Spojená škola bl. biskupa Gojdiča v Prešove v školskom roku 2025/2026 otvára pre uchádzačov o štúdium jednu triedu štvorročného gymnázia pre žiakov deviateho ročníka ZŠ v študijnom odbore gymnázium so všeobecným zameraním. Ponúkaný študijný odbor je postavený na 20-ročných skúsenostiach gymnaziálneho vzdelávania s bohatou mimoškolskou činnosťou, individuálnym prístupom realizovaným v rodinnom prostredí založenom na princípoch kresťanskej viery. Prihlášku je možné podať do 20.2.2025.